

Dosarul nr.3ra-1387/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Jud: O. Melniciuc)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: S. Gîrbu, V. Buhnaci, M. Guzun)

ÎNCHEIERE

5 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, intervenienți accesorii Instituția Medico-Sanitară Publică „Centrul National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” și Serghei Dănălache cu privire la declararea nulității procesului-verbal privind cercetarea accidentului de muncă

împotriva deciziei din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul depus de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și s-a menținut hotărârea din 23 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă :

La 16 septembrie 2016, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, intervenient accesoriu Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” cu privire la anularea răspunsului și obligarea introducerii în procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă a modificărilor solicitate.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 28 septembrie 2015 a avut loc accidentul de muncă suferit de către Serghei Dănălache. Conform procesului-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav nr.C-2016-PVA-02 din 11 februarie 2016, Inspectoratul de Stat al Muncii a indicat că Serghei Dănălache a fost angajat al Instituției Medico-Sanitare Publice „Centrul National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”.

Astfel reclamantul a menționat că la 23 iunie 2016, Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a depus contestație în adresa Inspectoratului de Stat al Muncii, prin care a solicitat corectarea erorii admise în procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav cu indicarea faptului că la momentul producerii accidentului de muncă, Serghei Dănălache era angajat în cadrul Instituției Medico-Sanitară Publică „Centru National Științific-Practic de Medicină Urgentă”.

În acest context, reclamantul a notat că prin dispoziția Inspectoratului de Stat al Muncii nr.11 din 29 iulie 2016, s-a dispus modificarea procesului-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav nr.C-2016-PVA-02, ținând cont de indicarea corespunzătoare a denumirii unității la momentul producerii accidentului cu întocmirea unui nou proces-verbal.

Conform procesului-verbal nr. C-2016-PVA-02, din 1 august 2016 a Inspectoratului de Stat al Muncii, în pct. 1 a fost indicată denumirea unității în care s-a produs accidentul și anume Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”; în pct.6 a fost indicată descrierea detaliată a locului și a circumstanțelor în care s-a produs accidentul, fiind specificat că accidentul grav, suferit la 28 septembrie 2015 de către Serghei Dănălache, felcer al Stațiunii Buiucani Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”... etc; iar în pct.9 au fost indicate măsuri de lichidare a cauzelor producerii accidentului de muncă și de prevenire a unor evenimente similare.

Reclamantul a remarcat că nu neagă producerea accidentului de muncă grav, suferit la 28 septembrie 2015, de către Serghei Dănălache, felcer al Stațiunii Buiucani Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” la acel moment, însă manifestă dezacordul cu punctele 1, 6 și 9 din procesul-verbal nr.C-2016-PVA-02, întocmit la 1 august 2016, ca rezultat al dispoziției nr. 11 din 29 iulie 2016 a Inspectoratului de Stat al Muncii.

În acest sens, reclamantul a indicat că la întocmirea procesului-verbal din 1 august 2016 privind cercetarea accidentului de muncă grav nu a fost luat în considerație Hotărârea Guvernului nr.377 din 16 iunie 2015 cu privire la instituirea Centrului Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească. Reclamantul a subliniat că în baza Hotărârii Guvernului menționate mai sus, prin Decizia Camerei Înregistrării de Stat din 2 noiembrie 2015 a fost înregistrată reorganizarea prin dezmembrare cu separarea patrimoniului de la persoana juridică Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” către persoana juridică Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”.

Reclamantul a afirmat că conform deciziei Camerei Înregistrării de Stat din 2 noiembrie 2015, este stipulat că Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” este succesori de drept și obligațiuni a persoanei juridice Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” conform bilanțului de repartitie din 12 octombrie 2015.

Prin urmare, reclamantul a opinat că la succesorii se transferă nu numai drepturile și obligațiile care se indică în actul de transfer sau bilanțul de repartitie, ci toate drepturile și obligațiile persoanei juridice reorganizate, inclusiv drepturile

litigioase dintre părți, precum și cele care nu erau cunoscute la momentul reorganizării.

Astfel, reclamantul a indicat că, nefiind de acord cu procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav, la 15 august 2016, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a înaintat cerere prealabilă în adresa Inspectoratului de Stat al Muncii, prin care a solicitat modificarea procesului-verbal nr.C-2016-PVA-02 din 1 august 2016 privind cercetarea accidentului de muncă grav în care a suferit Serghei Dănălache, însă, prin răspunsul nr.1320 din 18 august 2016, Inspectoratul de Stat al Muncii a constatat că accidentul a fost cercetat corect, conform Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de muncă și nu sunt temeiuri pentru modificarea acestuia.

Reclamantul a menționat că prin refuzul de a introduce modificările solicitate prin cererea prealabilă, se încalcă dreptul Instituției Medico-Sanitare Publice „Institutul de Medicină Urgentă” la un proces de cercetare echitabil, deoarece nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei în fond, iar concluziile procesului-verbal nr.C-2016-PVA-02 din 1 august 2016 sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Concomitent, reclamantul a indicat că refuzul neîntemeiat de a introduce modificările solicitate în procesul-verbal nr.C-2016-PVA-02 din 1 august 2016, creează contrar prevederilor legale și obligațiuni patrimoniale față de Serghei Dănălache privind achitarea indemnizațiilor corespunzătoare, în pofida faptului că instituția menționată în procesul-verbal a fost reorganizată prin separare și succesiunea drepturilor și obligațiilor a fost transmisă către Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”, care este succesor de drepturi și obligațiuni a persoanei juridice Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, conform bilanțului de repartitie din 12 octombrie 2015.

Reclamantul Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a solicitat anularea răspunsului nr. 1320 din 18 august 2016 a Inspectoratului de Stat al Muncii, potrivit căruia a fost constatat că accidentul a fost cercetat corect, conform Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de muncă, obligarea Inspectoratului de Stat al Muncii de a introduce modificări în procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav nr.C-2016-PVA-02 din 1 august 2016 cu indicarea faptului că în momentul producerii accidentului de muncă grav Serghei Dănălache a fost angajat al Instituției Medico-Sanitare Publice „Centrul National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”.

La 28 decembrie 2016, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a depus cerere de concretizare a cerințelor împotriva Inspectoratului de Stat al Muncii, intervenienți accesorii Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” și Serghei Dănălache, prin care a solicitat declararea nulității procesului-verbal privind cercetarea accidentului de muncă grav nr.C-2016-PVA-02 din 1 august 2016 a Inspectoratului de Stat al Muncii, invocând aceleași motive (f.d. 36-40).

Prin hotărârea din 23 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 85-89).

Prin decizia din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” și s-a menținut hotărârea din 23 iunie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.137-149).

La 22 august 2018, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, a declarat recurs împotriva deciziei din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 23 iunie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au aplicat în mod eronat normele de drept material.

La 21 septembrie 2018, în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Inspectoratului de Stat al Muncii, Instituției Medico-Sanitare Publice „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” și lui Serghei Dănălache, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 210).

La 19 octombrie 2018, Instituția Medico-Sanitară Publică „Centru National de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a depus o referință în întâmpinarea recursului, solicitând respingerea acestuia (f. d. 179-183).

La data stabilită pentru examinarea recursului, Inspectoratul de Stat al Muncii și Serghei Dănălache nu au depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32, Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie

reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Instanța de recurs menționează că cererea de recurs a fost semnată de către directorul Instituției Medico-Sanitară Publice „Institutul de Medicină Urgentă”, Mihail Ciocanu, însă conform procurii anexate nr. 01-7/01 din 2 ianuarie 2018 valabilă până la 31 decembrie 2018, Uliana Morozan, șeful serviciului juridic a fost împuternicită în mod legal să reprezinte interesele recurentei Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 161) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

Completul de judecată notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, parag. 40, *Tricard vs Franța*, 10 iulie 2001, parag. 29, 33, *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, parag. 37, *Marc Brauer*, citată mai sus, parag. 34).

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit.

În același context, potrivit articolului 100 alin. (1), coroborat cu articolul 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă, comunicarea eficientă a hotărârii judecătorești, prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act, poate fi considerată publicarea acesteia pe pagina web a instanței judecătorești. Cu toate acestea, pentru a evita un formalism excesiv, instanțele de judecată trebuie să țină cont de personalitatea celui ce contestă și dacă persoana interesată a fost reprezentată de o persoană cu studii în domeniu juridic pe parcursul procedurilor judiciare. În special, este de așteptat ca un șef al serviciului juridic să cunoască prevederile legale.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, fără îndoială, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea Tricard, ibidem, parag. 29, Nicolae Popa vs România, 9 decembrie 2014, parag. 16, Tence vs Slovenia, 31 mai 2016, parag. 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea Ponomaryov vs Ucraina, 3 aprilie 2008, parag. 41, Ustimenko vs Ucraina, 20 octombrie 2015, parag. 47).

Instanța de recurs observă că Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a fost reprezentată, în cadrul procedurilor judiciare, de către șeful serviciului juridic Uliana Moroza (f. d. 20, 121, 161). Același reprezentant a fost prezent la toate ședințele de judecată, fapt stabilit conform proceselor-verbale ale ședințelor de judecată din prima instanță și instanța de apel (f. d. 79 - 81, 122-124, 133-135).

În același context, la 30 ianuarie 2018, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a dispus amânarea cauzei pentru 13 martie 2018, ora 11.00. Reprezentantul Instituției Medico-Sanitare Publice „Institutul de Medicină Urgentă”, Uliana Moroza a participat în ședința dată (f. d. 122-123). Mai mult, potrivit procesului – verbal al ședinței judiciare din 13 martie 2018, reprezentantul Instituției Medico-Sanitare Publice „Institutul de Medicină Urgentă”, Uliana Moroza a participat la examinarea efectivă a cauzei, în special, a oferit explicații cu privire la fondul cauzei și a asistat la cercetarea înscrisurilor (f. d. 133-135).

Astfel, la 13 martie 2018, dispozitivul deciziei contestate a fost pronunțat în prezența reprezentantului Uliana Moroza, fiind definitiv și executoriu în acord cu articolul 394 din Codul de procedură civilă. Iar, la 4 mai 2018, hotărârea judecătorească integrală a fost expediată participanților, însă, la materialele cauzei, nu exista dovada recepționării acesteia (f. d. 150).

La 16 mai 2018, decizia din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”.

Prin urmare, la 24 iunie 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a recepționat dosarul civil de la Curtea de Apel Chișinău în acord cu articolul 396 din Codul de procedură civilă.

La 31 iulie 2018, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, reprezentant de către Uliana Moroza a depus o cerere în adresa Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani de eliberare a deciziei motivate din 13 martie 2018 (f. d. 174). Conform cererii de recurs, recurentul a indicat că a recepționat copia deciziei instanței de apel la 17 august 2018 (f. d. 152).

La 22 august 2018, Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a declarat recurs împotriva actului judecătorec sus - citat, iar la cererea de recurs a fost anexată procura, potrivit căreia Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă” a împuternicit pe Uliana Moroza pentru a reprezenta interesele instituției.

În acest sens, instanța de judecată va ține cont de principiul res judicata, care protejează caracterul definitiv al deciziei din 13 martie 2018, și de faptul că recurenta

a beneficiat de serviciile unui șef al serviciului juridic de la începutul procedurilor judiciare.

Astfel, în hotărârea Gurzhyy vs Ucraina (1 aprilie 2008), în care reclamantul nu a primit copii ale hotărârilor judecătorești care i-au fost transmise de instanța locală prin poștă obișnuită, Curtea Europeană a considerat că a fost chemată să examineze nu numai ce măsuri au fost luate de autoritățile judiciare pentru a se asigura că reclamantului i-au fost comunicate cu promptitudine deciziile, dar și acțiunile pe care reclamantul le-a luat pentru a se informa cu privire la evoluția procedurilor sale. De asemenea, CtEDO a remarcat că reclamantul, care nu a primit informații despre progresele înregistrate în cazul ei de aproximativ un an și jumătate, ar fi putut aștepta în mod rezonabil să contacteze instanța pentru a verifica statutul acestuia.

Completul de judecată reține că Uliana Morozan în calitate de reprezentant al Instituției Medico-Sanitară Publice „Institutul de Medicină Urgentă” a formulat o singură cerere de eliberare a copiei de pe decizia motivată a instanței de apel abia la 31 iulie 2018 (f. d. 174).

Cu toate acestea, anterior, la 16 mai 2018, decizia din 13 martie 2018 a fost publicată pe pagina web „Portalul instanțelor naționale de judecată”. Cauza dată poate fi găsită pe www.cac.instante.justice.md, în rubrica hotărâri, după numărul dosarului 02-3a-19991-29082017.

În ceea ce privește plasarea hotărârilor judecătorești pe pagina web sus - menționată, instanța de recurs precizează că această modalitate este prevăzută expres în punctele 7 – 8 din Regulamentul privind modul de publicare a hotărârilor judecătorești pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție, aprobat prin hotărârea nr. 658/30 din 10 octombrie 2017 a Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit acestor puncte, scopul existenței portalului național al instanțelor de judecată îl constituie susținerea unui mediu informațional virtual și accesibil pentru cetățeni. Informațiile publicate pe portalul național al instanțelor de judecată și pe pagina web a Curții Supreme de Justiție includ lista cauzelor fixate pentru judecare, hotărârile instanței de judecată, citațiile în fața instanței și alte informații relevante pentru justițiabili.

Regulamentul respectiv a intrat în vigoare la 24 noiembrie 2017 și a fost mediatizat pe larg datorită reintroducerii posibilității justițiabililor de a căuta hotărârea judecătorească după numele părților pe dosar.

În plus, conform punctului 17 din același Regulament, hotărârile judecătorești, pronunțate de judecătorii și de curțile de apel, sunt transferate din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor pe portalul unic al instanțelor de judecată, în regim real. Totuși instanța de recurs evidențiază că orice risc de eșec tehnic în transmiterea documentelor prin această metodă, care este demonstrată, ar trebui să fie suportat de autoritatea care a efectuat acțiuni de acest gen.

Cu titlu subsidiar, instanța de recurs notează că, potrivit unei jurisprudențe constante, instanțele de judecată publică, în mod sistematic, actele lor de dispoziție pentru o bună - administrare a justiției. De altfel, o atare posibilitate de a aduce la cunoștință hotărârile judecătorești a fost completată prin [Legea nr.17 din 5 aprilie 2018](#), care este aplicată din 1 iunie 2018. Or, după modificări, articolul 389 alin. (4) din Codul de procedură civilă prevede că decizia integrală se întocmește în termen

de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei și se publică pe pagina web a instanței judecătorești.

Mai mult, la 24 iunie 2018, instanța de apel a restituit dosarul civil către Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, ceea ce putea avea loc numai după redactarea integrală a hotărârii judecătorești.

Sub acest aspect, completul de judecată constată că nu există dubii cu privire la veridicitatea informației prezentate mai sus, și anume, că, la 16 mai 2018, a fost plasată decizia Curții de Apel Chișinău pe pagina web sus – citată.

La același capitol, completul de judecată remarcă că reprezentantul recurentului nu a susținut că nu a fost conștient de cerința de 2 luni pentru depunerea unei cereri de recurs. De fapt, deși reprezentantul nu a fost obligat să depună vreo cerere de obținere a copiei hotărârii judecătorești mai devreme de 30 zile de la data pronunțării acesteia, totuși trebuia să-și asume responsabilitatea pentru consecințele deciziei lui de a se informa despre soarta dosarului abia în iulie 2018. Prin urmare, recurentul nu a furnizat nicio explicație plauzibilă în fața instanței de recurs despre motivul pentru care a așteptat până la 31 iulie 2018 să depună o cerere de eliberare a deciziei din 13 martie 2018 (a se vedea *Seal vs Regatul Unit* 7 decembrie 2010, parag. 82, și *Wyssenbach vs Elveția*, 22 octombrie 2013, parag. 39 - 40). Totodată, acesta nu a solicitat repunerea în termen.

În plus, un raționament aparte al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că instituția recurentă a fost reprezentată de către șeful serviciului juridic, Uliana Morozan, care este o persoană abilitată și calificată. La fel, în virtutea funcției sale, ea a cunoscut cerințele articolului 434 din Codul de procedură civilă și modalitatea de publicarea a hotărârilor, iar, după caz, trebuia să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Henrioud vs Franța*, 5 noiembrie 2015, parag. 61, *Trevisanato*, ibidem, parag. 45, *Sturm*, citată mai sus, parag. 40).

Având în vedere cele menționate supra, instanța de judecată constată că termenul de declarare a recursului a început să curgă din 16 mai 2018 și a expirat la 17 iulie 2018.

Contrar celor stabilite, instanța învederează că recursul a fost înregistrat în greș la Curții Supreme de Justiție la 22 august 2018 (f. d. 151).

Exigențele cuprinse în alin. (2) al art. 434 din Codul de procedură civilă prevăd că omiterea intervalului sus - menționat chiar și cu o singură zi nu poate constitui o excepție de la regula generală, specificând clar că este un termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Instanța de recurs este convinsă că intervalul de timp de 2 luni este unul rezonabil și suficient pentru desfășurarea activității indicate în procura, eliberată pe numele Ulianei Morozan, în mod special, studierea actului judecătoresc pronunțat, documentarea juridică adecvată pentru apărarea intereselor recurentei Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, tehnoredactarea cererii de recurs și deplasarea pentru depunerea cererii menționate sau expedierea acesteia la sediul instanței competente, prin intermediul serviciului poștal.

Suplimentar la cele expuse, având în vedere dovezile din dosar, instanța de recurs subliniază că instanța de apel a publicat în mod eficient decizia din 13 martie 2018, iar lipsa unor acțiuni concrete de a afla soarta dosarului în perioada aprilie - iulie 2018, demonstrează că recurentul nu a depus suficientă diligență într-un timp

rezonabil pentru a afla motivele respingerii apelului său (a se vedea cauză similară Karakutsya vs Ucraina, 16 februarie 2017, parag. 60 – 61). Instanța de judecată este de părere că nerespectarea termenului de avansare a unui recurs a fost cauzat în întregime de comportamentul recurentului și a reprezentantului lui.

În aceeași ordine de idei, completul de judecată reiterează că situații similare au fost deja examinate în hotărârile Popov vs Moldova (nr. 2), (6 decembrie 2005, parag. 53), Melnic vs Moldova (14 noiembrie 2006, parag 40 și 41) sau Dacia S.R.L. vs Moldova (18 martie 2008, parag. 77), în care s-a constatat că, prin neaducerea vreunui motiv pentru prelungirea termenului de depunere de către pârâți a unui act procedural, instanțele judecătorești naționale au încălcat drepturile reclamantilor la un proces echitabil.

Luând în considerare cele evocate, instanța de judecată constată că Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, a depus cererea de recurs la 22 august 2018, în afara termenului de 2 luni prevăzut în articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În atare situație și în conformitate cu articolul 433 lit. b) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la articolul 434.

Astfel, din considerentele menționate, completul de judecată observă că esența dreptului de acces al recurentului nu a fost afectată și că restricția în cauză se întemeiază pe articolul 434 din Codul de procedură civilă, urmărește un scop legitim și este proporțională. Din această perspectivă, se decide în mod unanim că recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”, este depus peste termen și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. b) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Instituția Medico-Sanitară Publică „Institutul de Medicină Urgentă”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Victor Burduh